

idag fremførte, nemlig: lad os faa mere af den Kunst, Staten ejer, fra København ud i Provinserne. Der er ikke, saaledes som det ærede Medlem sagde paa et Punkt i sit Foredrag, det Alternativ, at naar der viser sig Pladsmangel i Statens Museum for Kunst, man da enten skal ophøre med at indkøbe, eller skal bygge et nyt Museum. Nej, der er ogsaa den Udvej — som det glædede mig at høre det ærede Medlem selv paapege — at sende Kunst ud i Provinserne; det er langt at foretrække. Kunde man overfor den herlige Hirschsprungske Malerisamling, som Giveren fortjener Tak og Hæder for at ville skænke Offentligheden, træffe et Arrangement saadan, at den kommer over til Staten, og at Staten anbringer af den, hvad der er skikket dertil, i vort Museum for Kunst, og samtidig dermed gaar ind paa den meget anbefalelige Vej at sende Kunst ud til Provinserne, saa havde vi den bedste Løsning derved af dette og af forskellige af den Slags Spørgsmaal for Fremtiden.

Med Hensyn til Anbringelsen i Provinserne tænker jeg egentlig talt mindre paa det, som er berørt under Finanslovbehandlingen, nemlig Ophængning paa Jernbanestationer. Det har jeg egentlig talt ikke saa megen Smag for. Jeg tror ikke, det vil gøre stor Nytte paa Stationerne. Der vil en Dekoration ved gode Gengivelser af Kunst, som jo repræsenterer en ringe Værdi, være meget god og fortræffelig. I Ventesalene ville Gengivelserne høre hjemme. Men virkelig Kunst, Originalkunst, har udmærket hjemme i Tinghuse, Raadhuse, Sygehuse frem for alt, i Statens Skoler, i kommunale Skoler og alle saadanne Steder. Der er Plads, der behøves ikke andet end Vægplads, Luften fortæres ikke deraf; for Menneskene, for Virksomheden bliver der lige saa meget tilbage. Men der er Vægplads i rigelig Mængde, tilstrækkelig til at tage hele Museers Indhold. Lad os komme ind paa den Vej. Det glæder mig, at det ærede Medlem, skønt han med Hensyn til selve Lovforslaget ikke var ganske af samme Mening som jeg, vilde ind paa den Vej. Lad os søge at komme ind paa den og tage Anledning af dette Lovforslag her til endnu i Aar at sætte den Sag i Gang: Kunstens Udvidning til Provinserne til at glæde og udvikle Publikum i langt højere Grad, end naar man har den her i Magasin.

Johan Knudsen: Jeg vilde gerne støtte dette Lovforslag, som jeg har hilst med oprigtig Glæde. Ærede Medlemmer,

der kende den Hirschsprungske Samling — og den har jo været offentlig udstillet i 1888 og 1902 —, ville vide, at den er af stor og selvstændig Betydning. Den er skabt af en Mand med Midler til at samle og Evne til at vrage, den er Resultatet af en Menneskealders offervillige og kyndige Samlerlid.

Jeg har hørt den Indvending blive gjort gældende, at den Hirschsprungske Samling er for ensidig, for ensidigt moderne. Men da den jo tænkes som Supplement til Statens Kunstsamling, hvis Indkøbskomité allentfals i en Aarrække ikke kan siges fri for en Ensighed, en Ensighed i modsat Retning, vil denne Indvending jo intet veje. Galleriet og den Hirschsprungske Samling ville udmærket supplere hinanden, og de Kunstværker af den yngre Skole, men for Resten ogsaa af den ældre, som burde have haft deres Plads i Galleriet, have vi nu en Lejlighed til at erhverve for Staten.

Jeg har ogsaa hørt sige, at vel var det naturligt, at man med Tak modtog den Hirschsprungske Samling, men det er dog for meget forlangt, at man skulde bygge en ny Bygning til den — det er ogsaa kommet frem i Dag —, det maatte virkelig være Statens egen Sag at bestemme, hvorledes denne Samling skulde installeres. Men denne Indvending har, synes det mig, ogsaa kun lidet paa sig. Thi for det første, hvad der ogsaa er fremkommet i Dag, i Statens Museum for Kunst, denne uheldige Bygning, hvor der som bekendt egentlig kun er Plads til Trappegade, vilde den Hirschsprungske Samling jo ikke kunne huses. For det andet har Grosserer Hirschsprung jo nu en Gang sat som Betingelse, at det skal være en selvstændig Bygning. Og dersom Staten ikke opfylder denne Betingelse, bliver Samlingen ikke Statens.

Spørgsmaalet bliver da: Har Staten Raad til at ofre 140,000 Kr. i dette Øjemed, og det er det, jeg synes, Staten har. Jeg takker derfor den højtærede Kultusminister, fordi han har fremsat dette Forslag, og det er mit Haab, at dette høje Ting og det høje Landsting ville fremme det. Erhvervelsen af den Hirschsprungske Samling vil være af overmaade stor Betydning for dem, der studere dansk bildende Kunst, og den vil være en god Gave til de mange, der i Kunsten se noget andet og noget mere end en tilfældig Underholdning i en ledig Time.

N. Neergaard: Jeg ønsker kun at sige nogle faa Ord om denne Sag, nær-